

МАТВЄЄВ Павло Миколайович, кандидат економічних наук, директор ТОВ «ЗЕМІНФОРМ»

ІНВЕСТИЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ Й ІНСТИТУЦІЙНІ УМОВИ РОЗВИТКУ ТЕХНІКО-ТЕХНОЛОГІЧНОЇ СКЛАДОВОЇ РЕСУРСНОГО ПОТЕНЦІАЛУ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Матвєєв П. М. Інвестиційні механізми й інституційні умови розвитку техніко-технологічної складової ресурсного потенціалу аграрних підприємств.

Вступ. Інвестиційно-інноваційні процеси в діяльності суб'єктів агробізнесу пов'язані з багатьма сферами їхньої діяльності. Використання нових комбінацій продуктивних сил аграрних підприємств є важливим завданням у розвитку агропромислового виробництва. Отримані ефективні результати позитивно впливають на всі сфери діяльності аграрного підприємства.

Метою наукового дослідження є формування інвестиційних механізмів та інституційних умов розвитку техніко-технологічної складової ресурсного потенціалу аграрних підприємств.

Результати. Встановлено наявність дефіциту власних оборотних ресурсів виробництва у діяльності аграрних підприємств. Обґрунтовано важливість технологічного циклу як фактору агропромислового виробництва. Відзначено нестабільний характер результатів приросту валової продукції в агропромисловому виробництві від залучення коштів. Охарактеризовано причини невідповідності аграрного сектору існуючому споживчому попиту переробних сфер. Окреслено сутність і визначено причини взаємозв'язку між розвитком агропромислового виробництва й розширенням інвестиційних можливостей сільськогосподарських підприємств. Визначено тенденцію щодо збільшення кількості сільськогосподарських підприємств і скорочення чисельності працівників у даній сфері. Встановлено збитковий характер діяльності підприємств сільськогосподарської галузі. Обґрунтовано доцільність державної підтримки аграрних підприємств. Визначено й охарактеризовано спонукальні мотиви для розвитку інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств агропромислового виробництва. Запропоновано рекомендації щодо імплементації світового досвіду стосовно державної підтримки інноваційної діяльності сільськогосподарських підприємств. Охарактеризовано принципи державної аграрної політики. Відзначено низький рівень адаптивності існуючого законодавчо-нормативного регулювання діяльності агропромислових підприємств. Запропоновано заходи для реалізації курсу модернізації сільськогосподарських підприємств.

Ключові слова: суб'єкт аграрного бізнесу, ресурсний потенціал, інноваційна діяльність, інвестиційна діяльність, державна аграрна політика, агропромислове виробництво.

Вступ. Інвестиційно-інноваційні процеси в АПВ закономірно пов'язані з формуванням капітальних запасів його підприємств, підвищенням рівня кваліфікації працівників і поліпшенням якості характеристики використовуваних ресурсів. Для досягнення даної мети основне завдання полягає в застосуванні нових комбінацій існуючих продуктивних сил і одержанні високих результатів комерційної діяльності як найважливішого джерела розвитку АПВ.

Ефективні результати даної обставини звичайно проявляються в таких основних напрямках: задоволення споживчого попиту підприємств у необхідній кількості та якості ресурсів; прагнення господарюючих суб'єктів до участі на ринку першими й одержання додаткового прибутку як інтелектуальної ренти; створення нового або вдосконаленого товарного продукту, що значно перевершує по своїх споживчих властивостях існуючий аналог; періодичний розвиток людського капіталу; поліпшення якості характеристики оброблюваних земель і т.д.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню напрямів державного

регулювання ресурсного потенціалу сільськогосподарського сектору присвячено праці таких науковців як: Білоусько Т. Ю. [1], Іртищева І. О., Обозна О. А. [2], Могилова М. М., Білоусько Я. К., Підлісецький Г. М. [3], Непочатенко А. В. [4], Пілявський В. І., Рунчева Н. В. [5], Плотницька С. І. [6], Сатир Л. М. [7], Сенчук І. І. [8] та ін.

Враховуючи поточний стан вітчизняного сільського господарства, варто зазначити, що питання щодо визначення напрямів державного регулювання у сфері підвищення продуктивності використання ресурсного потенціалу аграрного сектора залишається відкритим.

Мета статті. Метою статті є розроблення інвестиційних механізмів з урахуванням інституційних умов для розвитку ресурсного потенціалу в частині його техніко-технологічної складової в діяльності аграрних підприємств.

Виклад основного матеріалу дослідження. Переважна більшість підприємств АПВ не має у своєму розпорядженні достатнього обсягу сировини, запчастин, паливно-мастильних матеріалів і інших видів оборот-

них засобів і послуг. Відсутні відповідні варіанти по оптимізації технологічної та видової структури капіталу, погіршується стан виробництва в цілому. Відповідно до цього скорочується число кваліфікованих працівників, руйнується основа ефективного розміщення кадрів, що яскраво виражається у зниженні обсягу, якості й асортименту продукції.

Підкреслимо, що конструктивні елементи, що входять в інвестиційно-інноваційну систему АПВ, маючи дуже широкий спектр, завжди опираються на загальносистемну технологію управління, орієнтовану на інтегрування і ефективний рух його головних стадій: фінансової, науково-технічної, виробничої й ринкової. Все більше стає очевидним, що повноцінність технологічного циклу «наука – виробництво – ринок» – фактор більш важливий, ніж цілісність окремих сфер або стадій, що не мають достатніх можливостей і характеру об'єднання.

Протягом тривалого періоду часу на підприємствах АПВ вкладені кошти не призводять до однакових результатів приросту валової продукції. Головними перешкоджаючими цьому факторами є: неоднаковий техніко-технологічний рівень підприємств і умови ринкового функціонування, відсутність необхідних організаційно-управлінських методів і механізмів інвестиційної діяльності, слабе регулювання розподільних відносин і товарообміну й т.д.

У підсумку аграрний сектор не відповідає споживчому попиту переробних сфер на певні види й обсяги сировини, а переробні сфери при досить низькому рівні функціонування, маючи фінансову й сировинну недостатність, не в силах виробляти прогресивні форми організації і управління виробництвом. З тих або інших причин не може йти повноцінний інтеграційний процес між ними, і застосовуватися найкращі методи спільного функціонування та товарообміну.

Дану ситуацію підсилюють багато обставин, і все це відбувається на фоні асиметричності інтеграційної поведінки підприємств переробної і аграрної сфер, де останні не сприяють активізації перших. Поява бажання переробних підприємств домогтися високих результатів за рахунок додаткової діяльності в більшості випадків веде до збитку основної, підсилюється невизначеність у господарській діяльності, і знижується якісна характеристика управління в обох структурах.

Сьогодні багато фахівців, посилаючись на швидку окупність капіталу й одержання найбільш високого доходу, віддають

пріоритет вкладенню коштів у розвиток переробних галузей. Заперечення ролі аграрного сектора й підрозділ галузей АПВ за ознаками окупності капіталу й одержання високого прибутку є помилковим, не відповідним реальній дійсності.

По суті, стійкий розвиток АПВ багато в чому залежить від розвитку й розширення інвестиційних можливостей підприємств сільського господарства. Це зумовлюється тим, що: по-перше, сільське господарство, займаючи вихідне положення для розвитку переробних галузей, є не тільки сировинним джерелом, але й надійним партнером у процесах інтеграції й виробничо-ринковому функціонуванні; по-друге, з погляду оцінки загальноекономічної значимості, аграрний сектор вирішує найважливіші стратегічні й життєво важливі завдання й, маючи унікальну виробничу особливість, є не тільки сектором економіки, але й найважливішою складовою життя суспільства; по-третє, у силу безлічі природних, економічних, фінансових та інших факторів сільське господарство має складну організаційно-управлінську структуру виробництва, що в першу чергу виражається у важкодоступному інвестиційному кліматі й низькому рівні господарської діяльності, які неможливо представити поза пріоритетною інвестиційною політикою державної підтримки; по-четверте, для вирішення проблеми продовольчої безпеки й забезпечення переробних галузей високоякісною сировиною вкрай необхідний підйом аграрного виробництва при наявності істотної ринкової влади.

Парадоксальним моментом є те, що збільшення числа сільгоспдприємств супроводжувалося активним скороченням чисельності сільськогосподарських працівників і ростом питомої ваги збиткових господарств, що свідчить про низький рівень організації сільського підприємництва й слабе управління ними, що веде за собою колосальні соціальні наслідки й втрати продукції. Це більшою мірою виразилося в руйнуванні інтеграційних відносин й ослабленні інноваційної діяльності підприємств АПВ.

Тому державна агропромислова політика повинна втілювати в собі не тільки фінансовий, емісійний та інший порядок, але й організаційний характер впливу на ринкові методи господарювання й поліпшення управління інвестиційно-інноваційними системами АПВ. При цьому застосовувати позитивні рішення повинні володіти не тільки системним підходом відродження та збереження господарської діяльності АПВ, але й

відповідати інвестиційно-керованим методам і механізмам поліпшення цієї системи – бути результативно адекватною відповіддю на поставлені завдання.

В поточній обстановці дуже складно знайти спонукальні мотиви для розвитку інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств АПВ і забезпечити факторні складові росту його виробництва: 1) створення сприятливих умов переходу на інноваційний шлях розвитку; 2) побудова стимулюючих факторів, які прискорюють темпи відновлення виробництва; 3) проведення регулярної маркетингової інновації на основі високих інформаційних технологій.

Перший фактор пов'язаний із процесом формування сприятливої атмосфери між самостійними сферами АПВ і сферами інтелектуальної діяльності. Принципи й умови міжгалузевих відносин тут будуються на основі таких аспектів: урахування виниклих інноваційних потреб виробничої сфери та пропозиції або готових, або вже маючих певні результати інноваційних сфер; урахування галузевої специфіки й тривалості обороту вкладених коштів; прогнозування невмотивованого росту прямих і непрямих витрат – визначення ступеня ризику вкладень.

Другий фактор тісно пов'язаний з розвитком підприємництва, удосконаленням економічних відносин у зростанні виробництва. Виявлені мотиваційні варіанти тут звичайно направляються на вузькі місця господарської діяльності й при цьому, якщо інноваційний сектор стає вихідним пунктом розвитку реальних секторів АПВ, то підприємство ініціює їх зсередини підприємств, зацікавлених у інноваційному повороті.

Третій фактор, являючи собою тісні взаємодії між інноваційною та виробничою сферами, прискорює процес переходу до ринку. Дана обставина звичайно яскраво виражається у відносній стабільності функціонування соціально-економічної системи АПВ у цілому.

Послідовний рух інвестиційно-інноваційних процесів у АПВ може бути розглянутий із різних позицій і з різним ступенем деталізації, оскільки етапи їх життєвого циклу відбуваються як у багаторівневих зв'язках, так і у різних інтервалах.

Світовий досвід показує, що інноваційна діяльність повинна підтримуватися й регулюватися державою, вона буде ефективною за умови формування у країні національної інноваційної системи. Для цього необхідно вирішити ряд давно назрілих проблем:

низька активність наукових організацій; відсутність інноваційної інфраструктури, що повинна обслуговувати й забезпечувати реалізацію інноваційної діяльності, у т.ч. просування наукових розробок від продуцентів до їх споживачів; низька інвестиційна привабливість сільськогосподарської галузі; низька інноваційна активність сільськогосподарських товаровиробників.

Розробка основних напрямків підвищення ефективності управління інноваційними процесами в аграрному виробництві здатна підвищити інноваційну активність у галузі та на цій основі забезпечити стабільний розвиток аграрного виробництва.

Для економіки країни, на нашу думку, необхідний симбіоз 3-х моделей: «американської», «східної» і «європейської». Тим більше, що в Україні виділені основні пріоритетні напрямки економіки, що полягають у: енергетичній незалежності; виході з комунікаційного тупика; скороченні рівня бідності населення.

А якщо врахувати, що значна частина населення пов'язана із сільським господарством, то вищезгадані пріоритетні напрямки визначають інноваційну політику аграрного сектору економіки.

Ми пропонуємо, симбіоз 3-х концепцій інноваційного розвитку економіки в цілому й аграрного виробництва зокрема на основі такої їх концепції:

- створення фінансово-інвестиційного центру вивчення інноваційних технологій;
- виявлення конкурентоспроможних галузей і визначення їх як «локомотив»;
- підвищення оперативності впровадження нововведень у практику й збільшення виробництва конкурентоспроможної сільськогосподарської продукції на експорт.

В цей час необхідне чітке наукове визначення стратегії та політики розвитку агропродовольчого виробництва. Державна аграрна політика повинна базуватися на таких основних принципах: цільовий характер і програмність реалізації державних пріоритетів; адресність державної підтримки; стабільність механізмів державного регулювання; гарантованість заходів державної підтримки; розмежування зобов'язань державних і місцевих господарських органів; обмеження розмірів державної підтримки й посилення самофінансування; рівнодоступність і конкурентність надання державних преференцій; урахування міжнародних зобов'язань.

Досягнення цілей державної аграрної стратегії та політики повинно

контролюватися Урядом країни на основі ряду показників: забезпечення продовольчої безпеки країни; збалансованість продовольчого ринку за попитом і пропозицією; доступність основних видів продовольства всім категоріям населення; мотивація праці та ріст якості життя; запобігання «ножиців цін»; прибутковість (рентабельність) галузі.

Великою загрозою ринковому розвитку сільського господарства є наявність переважної частки збиткових і неплатоспроможних підприємств. У результаті паралізується вся нормальна господарська діяльність, підприємства не в змозі вести оперативне виробництво, відбувається неправомірний поділ виробництва й капіталу. Чим більше господарства виробляють продукції, тим більше наращують збитковість і попадають у залежність від кредиторських і контрольних структур. Це вимагає вживання невідкладних заходів по реструктуризації боргів і звільнення господарств від поточних боргових зобов'язань. Інакше ніякого прогресу чекати не доводиться. Великі надії тут пов'язуються із заходами щодо санації господарської діяльності підприємств і створення їм сприятливих вихідних умов для ринкової реорганізації.

Ще однією великою і слабко розв'язуваною проблемою, що стримує прискорений розвиток АПВ, є недосконалість, відсталість, консерватизм і фрагментарність чинного законодавства. Воно не тільки не стимулює ріст ефективності виробництва й підприємництва активність сільських товаровиробників, але й стримує розвиток аграрної економіки та дискримінує ринкову господарську діяльність.

Існуючі закони та законодавчі нормативи втискують різноманітне й динамічне життя підприємств у русло застарілих і догматичних норм, слабко адаптованих до сучасних умов. Нинішнє законодавство замість того, щоб слідувати за бурхливим розвитком економіки, адаптуватися до нових реалій, стимулювати ефективність, виконує переважно фіскальні й стримуючі функції. З таким законодавством, звичайно, прогресу в АПВ досягти навряд чи вдасться. У зв'язку із цим, вважаємо за необхідне докорінно поміняти саму концепцію законодавства. Не можна стримувати економіку правом, право повинне обслуговувати економіку, тобто забезпечувати стійкий і ефективний розвиток виробництва. Право й конкретні його носії – закони – повинні стимулювати господарську діяльність, бути прозорими, зрозумілими, однозначними й гнучкими. Сільськогосподарській практиці необхідні ринково-

орієнтовані законодавчі акти щодо кооперації, реформування, державного регулювання, продовольчої безпеки та ряду інших, в основі яких повинні лежати пріоритети економічної свободи й самостійності товаровиробників, а саме самогосподарювання, самовизначення, самоврядування, самофінансування і саморозвитку.

Державі важливо вчасно обирати оптимальні пріоритети впливу на агропродовольчий ринок і створювати сприятливі умови для динамічного ринкового розвитку агропромислового виробництва, тобто будувати таку систему відносин між владою, товаровиробниками та бізнесом, що відповідає б економічним інтересам всіх цих галузей розвитку аграрного комплексу. Найважливіша роль у цій тріаді завдань належить державній підтримці сільгосптоваровиробників. Найбільш доцільні напрямки такої підтримки полягають у реалізації фінансових інструментів, безпосередньо виробництві, розвитку ринку й соціальної інфраструктури сільської місцевості.

У будь-якій галузі господарства можна розраховувати на успіх тільки при оптимізації величини й режиму функціонування всіх факторів виробництва, що впливають на кінцеві результати діяльності економічних суб'єктів. У зв'язку із цим розвиток сільського господарства в Україні рівною мірою залежить як від ефективності техніко-технологічної модернізації аграрних підприємств, так і від розвитку соціальної сфери.

Саме на основі техніко-технологічних інновацій у сільськогосподарському виробництві можна досягти високого рівня забезпеченості потреб населення власною продукцією.

Можна стверджувати, що реалізація курсу модернізації підприємств сільського господарства можлива тільки при проведенні таких заходів:

1) Реформування економічної системи аграрної сфери в напрямку створення механізмів, що роблять обов'язковою умовою перемоги в конкурентній боротьбі розвиток бізнесу на інноваційній основі. До ефективних механізмів удосконалення конкурентного середовища можна віднести: а) удосконалення інституціонального середовища, що включає в себе зняття економічних бар'єрів для підприємців, реорганізацію системи бухгалтерського обліку (методів нарахування амортизаційних відрахувань), пророблення правової бази таким чином, щоб вимоги законодавства були спрямовані на стимулювання процесу відновлення, збільшення оперативності в

прийнятті законів, з метою скорочення числа «запізнілих» законів, при цьому прискорення не повинне впливати на ступінь продуманості нормативної бази; б) розробка системи податкових пільг для новаторів для підтримки їх при початковій низькій рентабельності; в) створення системи ведення контролю за конкурентною боротьбою між підприємствами, при чому спостереження за конкуренцією повинно здійснюватися не тільки з боку держави, але й з боку підприємств, міжорганізаційних структур і об'єднань профспілкового типу.

2) Перетворення системи соціальних відносин, що дозволяє радикально вирішити проблеми бідності й надлишкової соціально-економічної нерівності населення, при проведенні заходів щодо: а) розвитку комунального господарства в сільській місцевості, включаючи будівництво доріг із твердим покриттям, модернізацію сільських шкіл, дитячих садів, будинків культури, будівництво й відновлення вулиць, пам'ятників, церков і т.д.; б) надання пільг молодим фахівцям у сфері сільського господарства й сільських працівників за умови прирівнювання величини заробітної плати в сільській місцевості із середньою її величиною по Україні; в) організації дозвілля на селі, як наприклад: проведення концертів, свят, екскурсій, збільшення доступності інформаційних ресурсів.

3) Створення умов для модернізації й нарощування людського потенціалу кваліфікаційного рівня професійної підготовки шляхом перетворення існуючих інститутів економічної системи по напрямках: а) випуску кваліфікованих кадрів для АПК шляхом удосконалення методів подачі інформації, підвищення зацікавленості студентів, створення більш якісних методів оцінки знань і підвищення відповідальності за випуск фахівців; б) придбання практичних навичок

фахівців під час навчання, які потрібно розвивати не тільки через організацію виробничої та навчальної практики, але й за допомогою прямих контактів між студентами та фахівцями, що працюють у спеціалізованій сфері. Такі контакти можна забезпечити за допомогою регулярного ознайомлення студентів з умовами й методами роботи фахівців за умови відрегульованого зв'язку між навчальними інститутами та реальним сектором економіки; в) працевлаштування випускників шляхом організації системи часткового розподілу, при цьому українські освітні установи повинні здійснювати набір абітурієнтів, виходячи із планованих потреб економіки майбутнього.

Висновки. В результаті реалізації вищевикладених основних імперативів розвитку економіки села й аграрної сфери, економічні й соціальні умови ведення ефективної діяльності в аграрному виробництві повинні значно покращитися. Це виражається в таких проявах оздоровлення фінансово-економічного та соціально-культурного середовища сільського господарства: а) стане можливим відтворення і відновлення техніко-технологічного стану підприємств на основі інновацій, що призведе до виникнення великої кількості підприємств, працюючих за сучасною технологією і, як наслідок, до збільшення прибутковості господарств; б) виникне тенденція до зниження рівня бідності на селі у сукупності з вирішенням проблеми соціально-економічної нерівності та престижності роботи на селі; в) збільшиться число фахівців, здатних працювати в нових економічних і технологічних умовах. Досягнення кінцевих позитивних результатів перетворень можливе тільки при використанні всіх факторів економічного росту як виробничо-економічних, так і соціальних.

Література.

1. Білоусько Т. Ю. Проблеми технічного забезпечення аграрних підприємств в контексті підвищення їх конкурентоспроможності. *Вісник НТУ «ХПІ»*. 2013. № 52 (1025). С. 7-12.
2. Іртищева І. О., Обозна О. А. Державне регулювання інституціональних змін в агропродовольчій сфері України. *Миколаїв: НУК ім. адмірала Макарова*, 2014. 164 с.
3. Моголова М. М., Білоусько Я. К., Підлісецький Г. М. Матеріально-технічне забезпечення аграрної галузі. *Економіка АПК*. 2013. № 2. С. 61-67.
4. Непочатенко А. В. Оцінка ефективності використання машинно-тракторних парків сільськогосподарських підприємств та напрями її вдосконалення. *Економіка та управління АПК*. 2014. № 2 (115). С. 90-97.
5. Пілявський В. І., Рунчева Н. В. Використання виробничо-ресурсного потенціалу корпоративних агроформувань у забезпеченні сталого розвитку галузей сільського господарства та сільських територій. *Вісник Бердянського університету менеджменту і бізнесу*. 2016. №4 (36). С. 28-32.
6. Плотницька С. І. Ресурсний потенціал підприємства як фактор побудови ефективної стратегії конкурентоспроможності. *Ефективна економіка: Електронне наукове фахове видання*. 2015. № 4. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua>.

7. **Сатур Л. М.** Теоретичні підходи до визначення економічної сутності матеріально-технічної бази сільського господарства та її складових. *Сталий розвиток економіки*. 2012. № 7 (17). С. 324-328.
8. **Сенчук І. І.** Особливості трансформації ресурсного потенціалу аграрних підприємств. *Український журнал прикладної економіки*. 2018. Том 3. № 4. С. 29-34.

References.

1. **Bilous'ko, T. Yu.** (2013). «Problems of technical support of agricultural enterprises in the context of increasing their competitiveness». *Visnyk NTU «KhPI»*, no. 52 (1025). pp. 7-12.
2. **Irtysheva, I. O., Obozna, O. A.** (2014). Derzhavne rehulyuvannya instytutsional'nykh zmin v ahroprodovol'chiiy sferi Ukrainy. [State regulation of institutional changes in the agro-food sphere of Ukraine]. NUK im. admirala Makarova. Mykolaiv. Ukraine.
3. **Mohylova, M. M., Bilous'ko, Ya. K., Pidlisets'kyu, H. M.** (2013). «Material and technical support of the agricultural sector». *Ekonomika APK*. no. 2. pp. 61-67.
4. **Nepochatenko, A. V.** (2014). «Estimation of efficiency of use of machine-tractor parks of agricultural enterprises and directions of its improvement». *Ekonomika ta upravlinnya APK*. no. 2 (115). pp. 90-97.
5. **Pilyavs'kyu, V. I., Runcheva, N. V.** (2016). «Use of production and resource potential of corporate agricultural formations in ensuring sustainable development of agricultural industries and rural areas». *Visnyk Berdyans'koho univertsytetu menedzhmentu i biznesu*. no. 4 (36). pp. 28-32.
6. **Plotnyts'ka, S. I.** (2015). «Resource potential of the enterprise as a factor in building an effective competitiveness strategy». *Efektivna ekonomika*. no. 4. Available at: <http://www.economy.nayka.com.ua>.
7. **Satur, L. M.** (2012). «Theoretical approaches to determining the economic essence of the material and technical base of agriculture and its components». *Stalyy rozvytok ekonomiky*. no. 7 (17). pp. 324-328.
8. **Senchuk, I. I.** (2018). «Features of transformation of resource potential of agrarian enterprises». *Ukrayin's'kyy zhurnal prykladnoyi ekonomiky*. Vol. 3. no. 4. pp. 29-34.

Abstract.

Matveev P. M. *Investment mechanisms and institutional conditions for the development of the technical and technological component of the resource potential of agricultural enterprises.*

Introduction. Investment and innovation processes in the activities of agribusiness entities are associated with many areas of their activities. The use of new combinations of productive forces of agricultural enterprises is an important task in the development of agro-industrial production. The obtained effective results have a positive effect on all areas of activity of the agricultural enterprise.

The purpose of scientific research is the formation of investment mechanisms and institutional conditions for the development of technical and technological component of the resource potential of agricultural enterprises.

Results. The existence of a deficit of own working resources of production in the activity of agricultural enterprises is established. The importance of the technological cycle as a factor of agro-industrial production is substantiated. The unstable nature of the results of the growth of gross output in agro-industrial production from raising funds was noted. The reasons for the mismatch of the agricultural sector to the existing consumer demand of processing sectors are described. The essence and reasons for the relationship between the development of agro-industrial production and the expansion of investment opportunities of agricultural enterprises are outlined. The tendency to increase the number of agricultural enterprises and reduce the number of employees in this area has been identified. The unprofitable nature of the activity of agricultural enterprises has been established. The expediency of state support of agricultural enterprises is substantiated. Motivational motives for the development of investment and innovation activities of agro-industrial enterprises have been identified and characterized. Recommendations for the implementation of world experience in relation to state support for innovation of agricultural enterprises are offered. The principles of the state agrarian policy are described. The low level of adaptability of the existing legislative and normative regulation of the activity of agro-industrial enterprises is noted. Measures for the implementation of the modernization course of agricultural enterprises are proposed.

Keywords: agrarian business entity, resource potential, innovation activity, investment activity, state agrarian policy, agro-industrial production.

Стаття надійшла до редакції 10.12.2019 р.

Бібліографічний опис статті:

Matveev P. M. Інвестиційні механізми й інституційні умови розвитку техніко-технологічної складової ресурсного потенціалу аграрних підприємств. *Актуальні проблеми інноваційної економіки*. 2020. № 1. С. 34-39.

Matveev P. M. Investment mechanisms and institutional conditions for the development of the technical and technological component of the resource potential of agricultural enterprises. Actual problems of innovative economy. 2020. No. 1, pp. 34-39.

